

Arrest

nr. 122 442 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een ethnische Koerd afkomstig uit Kamyaran en bent u Iraans staatsburger. In de 7de maand van 1385 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met september – oktober 2006 Europese tijdrekening) begon u te studeren aan de universiteit. Reeds van in het begin merkte u dat er op de universiteit een groot verschil bestond in behandeling van soennieten en sji'ieten. Zo had u de eerste week geen slaappleats omdat u soenniet was en de sji'ieten niet wilden dat de soennieten bij hen sliepen. Niettegenstaande uzelf niet religieus bent kwam u tijdens de lessen moraal altijd in discussie met de professoren, de mullah's. Het stoorde u wat zij vertelden. U startte de discussie voornamelijk om uw klasgenoten duidelijk te maken dat hetgeen de docenten vertelden, onzin was. Omwille van deze discussies werd u vaak bij de herasat (veiligheidsdienst binnen

overheidsinstellingen) geroepen. Daar werd u vaak bedreigd met ontslag van de universiteit. In 1387 (2008) werd u opgeroepen voor uw screeningstest om uw lerarenstatuut te kunnen bekomen. Twee weken later werd u opnieuw opgeroepen. Waar sommige studenten hun statuut kregen zonder interview werd u tot twee maal toe heel zwaar ondervraagd. Uiteindelijk werd u het statuut geweigerd. U diende tot tweemaal toe klacht in bij de directeur van onderwijs en opleidingen in Sanandaj. Het dossier werd overgemaakt naar het ministerie van onderwijs in Teheran en voorts naar de presidentiële stichting waar uw dossier bij verstek onderzocht werd. De directeur in Sanandaj stelde u voor om uw naam te veranderen, aangezien O. (...) een soennitische naam was. Uiteindelijk behaalde u uw licentiaatsdiploma Engelse Literatuur maar uw lerarenstatuut werd u ook in beroep geweigerd. Aangezien u omwille hiervan niet aan de slag kon in een overheidsinstelling begon u – onofficieel – te werken bij een privé instituut waar u les gaf aan studenten die overdag naar de universiteit gingen en aan ouderlingen. Omdat u er niet in slaagde officieel te werken besloot u activiteiten te ondernemen tegen de religieuze leider. Aangezien u op de hoogte was van het feit dat J. M. (...) - een vroegere klasgenoot die in uw buurt woonde, en reeds bij u aan de deur gekomen was om handtekeningen te verzamelen tegen de moord op Farzad Kamangar, een Koerdische leraar die opgehangen werd door de Iraanse autoriteiten - tegen het regime was, besloot u hem te contacteren. J. (...) was bereid om samen met u activiteiten uit te voeren. Ook N. (...), een vriend van J. (...) en mogelijks een aanhanger van de Koerdische oppositiepartij KDPI (Koerdische Democratische Partij Iran), zou met jullie samenwerken. Op de laatste woensdag van 1390 (2011), vuurdag, besloten jullie samen een zelfgeschreven tekst gericht tegen de religieuze leider, te verspreiden. Alles verliep goed en jullie keerden daarna terug naar huis. Na nieuwjaar stelde N. (...) voor om in contact te komen met de Koerdische Democratische partij. U twijfelde aangezien u ideologisch helemaal niet achter de Koerdische partijen stond en u het gevaarlijk vond. N. (...) wist u te overtuigen met het argument dat hij de mensen waarmee jullie zouden afspreken kende en ze echt betrouwbaar waren. N. (...) regelde een afspraak waar jullie allen samen naartoe gingen. Jullie werden opgewacht door twee personen in een auto waar jullie een half uur mee gepraat hebben. De twee personen waren bereid om met jullie samen te werken en beloofden jullie een laptop, printer, CD's en DVD's te geven. Een maand later bracht N. (...) een vijftigtal CD's mee om te verspreiden, wat jullie ook deden. Op 28 rajab, een islamitische feestdag plaatste u een foto van de profeet Mohammed op facebook met een – voor de profeet beledigende - tekst daarbij die u had overgenomen van een vriend van u, M. M. F. (...), die ondertussen vermoord is door de Iraanse autoriteiten. Niet lang daarna contacteerde uw vriend J. (...) u met de vraag waarom u zoiets op facebook zette. Een paar dagen later kreeg u telefoon van Ettelaat (ministerie van informatie). Ze nodigden u uit om te komen antwoorden op een aantal vragen. Daar aangekomen werd u ondervraagd over uw post op uw facebookpagina. U werd geslagen en beschuldigd van Moghareb (corruptie op aarde). U wist dat deze beschuldiging gelijk stond aan de doodstraf. U huilde en smeekte en zei hen dat u zoiets nooit meer zou doen. Uiteindelijk werd u gezegd dat iemand diende borg te staan voor u. U zei hen dat ze maar moesten bellen naar H. N. (...), de vader van één van uw leerlingen en tevens een lid van de Sepah (korps van revolutiewachters). Na een uur wachten en het ondertekenen van een schriftelijke verklaring werd u vrijgelaten. U heeft geen idee of men H. N. (...) uiteindelijk gecontacteerd heeft. U vertelde niets over deze arrestatie aan J. (...) en N. (...) omdat u hen geen schrik wou aanjagen. Enkele dagen later vroegen J. (...) en N. (...) u om iets te organiseren voor 15 shaban, eveneens een islamitische feestdag. Op die dag werd een feest georganiseerd in de moskee. Jullie schreven een tekst, opnieuw gericht tegen de hoogste geestelijke leider en staken die in de brochures die aan de ingang van de moskee lagen. Twee dagen later stuurde u een sms naar J. (...) maar u kreeg geen antwoord. Ook toen u hem belde kreeg u geen antwoord. U stuurde een sms naar N. (...) met de vraag naar het wel en wee van J. (...) maar hij kon u ook niets vertellen. U werd ongerust en zenuwachtig. Een aantal dagen later, toen u televisie aan het kijken was in het appartement van uw broer hoorde u buiten geschreeuw. U hoorde roepen: “waar is uw zoon, waar is S. (...)”. Op dat moment beseftte u dat u gezocht werd. U liep onmiddellijk weg via het dak naar het park Laleh. Daar nam u een taxi naar het dorp Alek, bij uw vriend R. (...). U zei hem dat de overheid u aan het zoeken was en R. (...) raadde u aan het land te verlaten. Via Turkije kwam u naar België waar u op 7 december 2012 asiel heeft aangevraagd. U vernam dat uw vader na uw vlucht nog een aantal keer werd meegenomen voor ondervraging. In België neemt u deel aan vergaderingen van de organisatie “8 maart”, een organisatie voor Iraanse en Afghaanse vrouwen. Voorts nam u deel aan de optocht op 8 maart en een optocht op 24 maart. Tevens doet u vertaalwerk voor deze organisatie. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (boekje van burgerlijke stand), uw originele Karte-e Mellî (nationale kaart), een aantal documenten betreffende de weigering van uw lerarenstatuut, een aantal e-mails – aangemaakt met een namaak e-mailadres - van u verstuurd naar uw vriend, een uittreksel van uw facebookpagina en de foto op uw facebookpagina die u had overgenomen van uw vriend M. M. F. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle de door u ingeroepen feiten en de elementen uit uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten hebt aangebracht. Zo beschikt u over geen enkel document (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) dat de door u aangehaalde problemen enigszins kan staven. U weet zelfs niet waarvan u concreet beschuldigd wordt in Iran, of er convocaties zijn voor u, of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart, noch of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS I, p. 21; CGVS II p. 22). Toen u gevraagd werd of uw familie reeds een advocaat had geraadpleegd om meer te weten te komen over uw zaak repliceerde u enkel dat u dacht dat zij dit niet gedaan hebben. U had ook niet gevraagd aan uw familie of zij een poging zouden willen doen om meer te weten te komen (gehoor CGVS II p.22). U verklaarde weliswaar dat de autoriteiten na uw vertrek nog zijn langsgekomen en uw vader gedurende een bepaalde tijd dagelijks hebben meegenomen (CGVS I p. 4). U kon echter geenszins zeggen hoeveel keer noch wanneer uw vader precies werd meegenomen (CGVS I p. 4). Tijdens uw tweede gehoor, toen u de vraag nogmaals werd gesteld, opperde u louter dat hij 2-3 keer of 3-4 keer moet zijn meegenomen (CGVS II p. 3). Ook op de vragen hoelang uw vader werd vastgehouden en of er voorwaarden waren aan zijn vrijlating diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS I p. 5). Toen u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd of de autoriteiten recentelijk nog waren langsgekomen kon u wederom geen antwoord geven. Niet alleen over uw eigen situatie en de situatie van uw vader kon u geen informatie verschaffen, ook over het lot van de twee personen, N. (...) en J (...), waarmee u samen politieke activiteiten uitoefende en waardoor u in de problemen zou zijn gekomen, kon u weinig tot niets vertellen. Over het lot van N. (...) wist u helemaal niets en wat J. (...) betreft kon u enkel zeggen dat u vermoedt dat hij gearresteerd is aangezien de autoriteiten u zijn komen zoeken (CGVS II p. 3). Gevraagd naar de pogingen die u heeft ondernomen om meer te weten te komen repliceerde u enkel dat u op het internet naar hun naam had gezocht. Meer pogingen had u niet ondernomen (CGVS I, p. 20; CGVS II p. 4). Na uw twee gehoren op het Commissariaat-generaal – di 5 maanden na uw asielaanvraag - stuurde u weliswaar een aantal e-mails door waarmee u poogt aan te tonen dat u toch zou geïnformeerd hebben naar het lot van uw vrienden. De door u neergelegde e-mails kunnen echter geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Niet alleen kunnen zij niet aanzien worden als een objectieve bron, daarenboven is het niet aannemelijk dat u tot meer dan 5 maanden na uw asielaanvraag - en bovendien slechts op uitdrukkelijk verzoek tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal - (CGVS II p. 4, 8), wacht om te informeren naar het lot van uw politieke medespelers. Dat u voorgaande zaken niet - eerder - heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de defintie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Voorts kan gewezen worden op een aantal ongerijmdheden en merkwaardigheden in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas verder op de helling zetten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u op een avond voetbal aan het kijken was en u plots op de benedenverdieping mensen in het Koerdisch hoorde roepen: “waar is O. (...), waar is O. (...)” (CGVS I p. 18). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u op een avond naar de politieke partijen op televisie aan het kijken was toen u plots hoorde roepen: “waar is uw zoon, waar is S. (...)” (CGVS II p. 20). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkende u uitdrukkelijk uw eerste verklaringen. Nadat uw raadsman tussenkwam in het gehoor en zei dat zij eveneens uw eerste verklaringen had genoteerd wijzigde u opnieuw uw verklaringen en zei u dat de politie zei: “waar is S. (...)” en dat uw moeder of zus misschien gezegd hebben “O. (...) is niet thuis” en dat u zich ook niet alles kan herinneren. Deze verklaring is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid aangezien u tijdens uw tweede gehoor aanvankelijk uitdrukkelijk zei dat u de naam S. (...) hoorde en u uitdrukkelijk ontkende dat u ooit de naam O. (...) zou gezegd hebben (CGVS II p. 20). Daarenboven is ook het feit dat u, nadat uw vriend J. (...) – nadat u twee dagen eerder nog samen politieke activiteiten heeft uitgevoerd - niet antwoordt op uw sms en N. (...) ook geen enkel nieuws heeft van J. (...), geen enkele poging onderneemt om te weten te komen wat er gebeurd is met J. (...) op z'n minst merkwaardig te noemen. Niettegenstaande u verklaarde dat u ongerust en zenuwachtig werd, deed u geen enkele poging om meer te weten te komen over hetgeen zou kunnen

gebeurd zijn met J. (...). Uw verklaring hiervoor, dat u niets anders kon doen dan wachten volstaat niet. U deed immers ook geen enkele poging om uzelf in veiligheid te stellen (CGVS I, p. 19; CGVS II p. 17-20). Voorts is het op z'n minst bevreemdend te noemen dat u, nadat de autoriteiten bij u thuis zijn binnengevallen, niet de moeite hebt genomen om N. (...) in te lichten over de inval. U verklaarde in dit verband louter dat u schrik had, dat u hem niet nog meer ongerust wou maken en dat uw telefoon onder controle kon staan. Geconfronteerd met het feit dat er ook telefoons bestaan repliceerde u enkel dat u de tijd niet heeft gehad. Toen u daarna gevraagd werd of u niet met de telefoon van R. (...) kon bellen antwoordde u in eerste instantie dat u daar niet was opgekomen om vervolgens te verklaren dat u R. (...) niet in de problemen wou brengen (CGVS II p. 21-22). Deze verklaringen overtuigen niet. Indien de autoriteiten daadwerkelijk bij u thuis zouden zijn binnengevallen kan redelijkerwijs verwacht worden dat u diegene die hetzelfde lot als u te wachten staat, zou verwittigen van het nakende gevaar.

Ook wat betreft de oproeping/arrestatie door Ettelaat omwille van de door u geplaatste foto op uw facebookprofiel dient gewezen te worden op een aantal lacunes en eigenaardigheden die de geloofwaardigheid hiervan verder ondermijnen.

Zo legde u ook van deze oproeping/arrestatie geen enkel begin van bewijs neer. Voorts is het erg merkwaardig dat de autoriteiten u, drie à vier dagen na het plaatsen van één foto op facebook al zouden gevonden hebben, temeer daar u op facebook de naam S. M. (...) gebruikt ipv S. M. (...), zoals u werkelijk heet (CGVS I p. 3). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat deze naam een relatief frequente naam is waardoor de band met u geenszins automatisch gelegd kan worden.

Ook het feit dat, nadat de autoriteiten u zouden beschuldigd hebben van Moghareb omwille van die ene foto, u die foto gewoon op uw profielpagina laat staan (CGVS I p. 17) – zie ook informatie aanwezig in het administratieve dossier - doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat u daarenboven, na uw vrijlating, geen enkele moeite doet om te weten te komen of H. N. (...), de vader van één van uw leerlingen én tevens een Sepahi zich nu borg voor u heeft gesteld en/of om de persoon te bedanken is op z'n minst bevreemdend te noemen. Uw verklaring hiervoor, dat u twintig dagen na uw vrijlating Iran heeft verlaten, overtuigt niet. Twintig dagen is immers ruimschoots voldoende om de gegevens van H. M. (...) te achterhalen (zijn zoon was immers één van uw leerlingen) en hem te contacteren. Verder is het eveneens erg merkwaardig dat u uw politieke medespelers niet op de hoogte bracht van deze arrestatie en – gelet op de Iraanse context waar politieke opposanten in de gaten gehouden kunnen worden - reeds 6 – 7 dagen later opnieuw politieke activiteiten uitoefent (CGVS II p. 16). Dit temeer daar u op het moment van uw vasthouding bij Ettelaat, toen u het woord Moghareb hoorde, u doodsbang was en huilde en smeekte en u daarenboven een document heeft ondertekend waarin stond dat u bij de volgende politieke activiteit, u berecht zou worden als Moghareb, waarop de doodstraf staat (CGVS I, p. 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en beweerde vluchtrelaas. U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaringen dat u uw lerarenstatuut niet kon bekomen – en waarvan u een aantal documenten neerlegde - omdat u een Koerd was en vaak discussieerde op de universiteit over uw religie en etnie dient te worden gesteld dat deze feiten an sich niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gekwalificeerd onder de noemer vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingendefinitie, en al evenmin onder de noemer ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt vooreerst nergens uit deze documenten dat u daadwerkelijk uw statuut niet heeft gekregen omwille van de door u aangehaalde redenen. Daarenboven blijkt eveneens dat u meermaals beroep heeft kunnen aantekenen tegen deze beslissing tot weigering van uw statuut en uw beroep ook telkens werd behandeld. Voorts heeft u probleemloos uw universitaire studies Engelse literatuur kunnen afronden (CGVS I p. 5-6). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u geen andere professionele activiteiten zou kunnen uitoefenen.

Betreffende uw deelname aan een aantal vergaderingen en demonstraties in België (waarvan u één foto op facebook plaatste) onder meer voor de organisatie Iraanse en Afghaanse vrouwen – een organisatie die opkomt voor de rechten van de vrouwen - en het vertaalwerk dat u voor hen doet kan tot slot nog opgemerkt worden dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat u omwille van deze kleinschalige activiteiten in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. U verklaarde immers dat u op de manifestaties een gewone deelnemer was die een aantal posters heeft neergelegd en wat geholpen met uw vrienden. U heeft ook niet met de pers gesproken (CGVS II p. 23-24). Ten slotte dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse

autoriteiten niet de middelen hebben om elke activiteit in het buitenland in het oog te houden. Er zijn ook weinig gevallen bekend van afgewezen asielzoekers die bij terugkeer naar Iran problemen gekend hebben.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh en uw Karte-e Melli bevestigen uw identiteit en afkomst, waaraan in deze beslissing niet getwijfeld wordt. De documenten betreffende de weigering van uw lerarenstatuut en de e-mails werden hierboven reeds besproken. De uittreksels van uw facebookpagina bevestigen dat u op facebook opereert onder de naam S. M. (...), een vrij frequent voorkomende naam op facebook. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat u zelf verklaarde dat u facebook louter gebruikt voor gewone contacten en zaken 'die u leuk vindt' (CGVS I p. 3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing en zij tracht deze stelselmatig te weerleggen. De Raad meent dan ook dat verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift eveneens dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan in haar beslissing.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij merkt op dat zij een diploma in "Engels lesgeven" heeft en niet in "Engelse literatuur", hetgeen toch enigszins verschillend is, te meer daar zij van bij het begin manifest de bedoeling had om Engelse les te kunnen geven, hetgeen haar geweigerd werd. Eveneens dient volgens verzoekende partij te worden benadrukt dat de tekst bij de foto van de profeet op haar facebookpagina niet zozeer de profeet beledigt, maar wel de "Hoogste Iraanse leider".

Verzoekende partij stelt dat uit de feitenweergave hoe dan ook blijkt dat zij een bepaald profiel heeft dat consistent is over een zeer lange periode. Zij heeft zich sedert haar prille studententijd altijd bijzonder kritisch uitgelaten tegen de islamitische geloofsleer en de machthebbers die hun macht aan de islam ontlenden, waardoor zij reeds snel in aanvaring kwam met de autoriteiten. Ook in België ging zij door met haar engagement. Doordat dit profiel consistent en constant in de tijd is, komt dit haar geloofwaardigheid zeker ten goede, aldus verzoekende partij.

2.2.2.2. De Raad is van oordeel dat de door verzoekende partij beweerde vergissingen in geen geval van die aard zijn om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Deze bemerkings worden dan ook niet als dienstig beschouwd.

Waar verzoekende partij vervolgens wijst op het feit dat zij een profiel heeft dat “*consistent en constant in de tijd*” is en dat dit haar geloofwaardigheid ten goede zou moeten komen, stelt de Raad vast dat uit het onderstaande blijkt dat aan haar vluchtproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Het verwijzen naar een bepaald profiel, dat gelinkt zou zijn aan haar politieke activiteiten en de problemen die zij daardoor zou hebben ondervonden met haar autoriteiten, biedt dan ook geen soelaas.

2.2.3.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing alle begrip voor haar situatie en bij uitbreiding voor de situatie in Iran ontbeert. Volgens verzoekende partij diende verwerende partij te weten en aldus rekening te houden met het feit dat er in dit stadium geen bewijzen kunnen geleverd worden voor dit soort misdrijven. Verzoekende partij licht toe dat de Ettelaat een inlichtingendienst is die zich onder andere bezighoudt met het opsporen van dissidenten. Bij de opsporing daarvan is er hoegenaamd geen sprake van officiële stukken. De bestreden beslissing lijkt uit te gaan van een situatie waarbij een rechtszaak hangende is, hetgeen echter *in casu* niet het geval is en hetgeen ook niet door haar werd/wordt voorgehouden.

Verzoekende partij besluit dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat waar zij meent van haar te kunnen eisen dat zij omtrent de door haar ingeroepen feiten een bewijs zou kunnen aanbrengen.

2.2.3.2. De Raad is van oordeel dat het weinig aannemelijk overkomt dat verzoekende partij de problemen die zij in Iran met haar autoriteiten heeft ondervonden op geen enkele manier kan bewijzen. Daarbij merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt aangehaald dat verzoekende partij helemaal geen idee schijnt te hebben waarvan zij in Iran (eventueel) wordt beschuldigd, of er convocaties zijn voor haar, of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart en of zij reeds werd veroordeeld bij verstek. Verzoekende partij kon ook niet met zekerheid zeggen of haar familie een advocaat had ingeschakeld om meer te weten te komen over haar zaak. Zij had dit niet eens gevraagd, zo blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoekende partij uit in haar verzoekschrift de kritiek dat verwerende partij ervan uitgaat dat er een (officiële) rechtszaak hangende is, hetgeen volgens haar echter niet het geval is. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij hier echter geen enkele informatie over kan geven en dat zij ook geen moeite aan de dag heeft gelegd om hier informatie over te verkrijgen. Verder merkt de Raad nog op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij niet alleen over haar eigen situatie, maar ook over de situatie van haar vader, die enkele keren zou zijn meegenomen, geen of weinig informatie kon verschaffen. Net zo min kon verzoekende partij iets vertellen over de situatie van N. en J., personen met wie zij politieke activiteiten uitoefende en door wie ook zij in de problemen zou zijn geraakt. Verzoekende partij heeft initieel weinig pogingen gedaan om over deze personen informatie te verkrijgen, hetgeen volgens verwerende partij niet te rijmen valt met haar voorgehouden vrees voor vervolging. In de bestreden beslissing wordt eveneens aangehaald dat verzoekende partij ook geen begin van bewijs kon neerleggen met betrekking tot de oproeping/arrestatie naar aanleiding van haar facebookbericht. Ook hier gaat het niet om een alleenstaand motief, aangezien verwerende partij eveneens aanhaalt dat verzoekende partij dienaangaande onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat het argument van verzoekende partij dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat door van haar te eisen dat zij omtrent de door haar ingeroepen feiten een bewijs zou kunnen aanbrengen, niet kan worden bijgetreden. Verzoekende partij blijkt immers manifest onwetend te zijn over bepaalde essentiële elementen van haar voorgehouden asielproblematiek, hetgeen te wijten is aan het feit dat zij geen, of op zijn minst onvoldoende moeite aan de dag heeft gelegd om zich over dergelijke zaken te informeren. De stelling dat zij echter geen (officiële) stukken kan bijbrengen omdat zij in Iran niet (officieel) vervolgd wordt en er dus geen sprake is van een hangende rechtszaak en dat er door het Ettelaat in de loop van een onderzoek hoegenaamd geen (officiële) stukken worden afgeleverd, volstaat niet om het totale gebrek aan enig begin van bewijs omtrent de door haar voorgehouden asielproblematiek goed te praten.

2.2.4.1. Aangaande de vaststellingen dat verzoekende partij vage en weinig coherente verklaringen heeft afgelegd over wanneer, hoe vaak en hoe lang haar vader werd vastgehouden en dat zij niet kon zeggen of er bepaalde voorwaarden waren verbonden aan zijn vrijlating, betoogt verzoekende partij dat dit niet correct en bovendien weinig relevant is aangezien de Iraanse overheidsdiensten niet echt een gevaar vormen voor haar familie, laat staan haar oude vader, die ongeletterd is en absoluut niets afweet van de activiteiten van zijn zoon. Verzoekende partij bevestigt dat hij enkele keren werd meegenomen voor ondervraging en dat hij daarna steeds werd vrijgelaten omdat hij van niets weet.

Verzoekende partij wijst er verder nog op dat zij deze informatie via haar familie heeft verkregen. Aangezien zij er zelf niet bij was, kan men niet van haar eisen dat zij achteraf precies zou kunnen beschrijven wat er telkens exact gebeurde. Verzoekende partij belde trouwens vanuit Turkije om haar familie gerust te stellen dat zij daar zat en klaarblijkelijk zijn ze daarna niet meer langsgesproken. Verzoekende partij benadrukt hierna nogmaals dat de situatie van haar vader nooit dermate zorgwekkend was dat zij deze op de voet diende op te volgen.

2.2.4.2. Vooreerst wijst er de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij nog steeds contact heeft met haar ouders (administratief dossier, stuk 9, p. 3). Aangezien verzoekende partij zich via haar familieleden had kunnen informeren over de problemen die haar vader zou hebben gekend na haar vertrek uit Iran, kan de uitleg dat zij dergelijke zaken niet kan vertellen omdat zij er zelf niet bij was, niet worden aanvaard. De Raad stelt ten tweede vast dat het door verzoekende partij aangebrachte verweer dat zij het niet nodig vond om de situatie van haar vader op de voet te volgen omdat de Iraanse autoriteiten niet echt een bedreiging voor hem vormden aangezien hij toch geen informatie over haar kon geven, evenmin overtuigt. Immers, verzoekende partij heeft tijdens haar eerste gehoor aangegeven dat haar vader gedurende een bepaalde tijd dagelijks werd meegenomen voor ondervraging. Gelet op de aard en de frequentie van deze beweerde problemen, komt het niet aannemelijk over dat verzoekende partij zich niet zou hebben geïnformeerd over dergelijke elementen omdat zij de relevantie van deze informatie niet inzag. De Raad merkt eveneens op dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat de Iraanse autoriteiten via haar vader meer informatie over haar trachtten te verkrijgen, zodat zij via haar vader mogelijk cruciale informatie over de stand van zaken kon verkrijgen. Tenslotte wijst de Raad er nog op dat de verklaring van verzoekende partij dat haar vader gedurende een bepaalde tijd dagelijks werd meegenomen, niet eens te rijmen valt met haar verklaring tijdens het tweede gehoor dat hij enkel 2-3 keer of 3-4 keer zou zijn meegenomen. Zij kon dan ook niet precies zeggen wanneer hij precies werd meegenomen en voor hoelang. Deze vaststellingen kunnen volgens de Raad niet worden goedgepraat door het bovenstaande.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij weinig wist te vertellen over het lot van N. en J., merkt verzoekende partij op dat er rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij geen nauwe emotionele band met deze personen onderhield. Zij heeft hier doelbewust voor gekozen uit veiligheidsoverwegingen. Zij was alleen met hen verbonden met het oog op het organiseren en uitvoeren van bepaalde politieke activiteiten, die strikt afgelijnd waren en zij vermeed privécontacten met familie en vrienden van deze personen.

Verzoekende partij licht verder toe dat zij ook enorm bang was om via derden informatie in te winnen over N. en J., omdat zij zelf in België in veiligheid was/is en zij zeker niemand in Iran verder in gevaar zou willen brengen. Hierbij wenst zij in de verf te zetten dat de Iraanse inlichtingendiensten schitterend georganiseerd zijn en dat zij gekend zijn om hun allesomvattende controle op de samenleving.

Verzoekende partij geeft aan dat zij dan wel onmiddellijk een poging heeft ondernomen om via een nagemaakt e-mailadres te polsen naar hun situatie nadat de *protection officer* deze mogelijkheid had gesuggereerd. Zij had zelf niet eerder aan deze optie gedacht. Hoe dan ook kwam zij op die manier te weten dat J. wel degelijk gearresteerd werd en inmiddels veroordeeld werd tot 3 jaar gevangenisstraf, samen met iemand anders en dat zij beiden in de gevangenis van Khoramabad zitten. Vreemd genoeg doet de bestreden beslissing die ingewonnen informatie dan af als "niet objectief". Verzoekende partij meent dat deze informatie wel degelijk objectief, minstens objectiveerbaar is en zeker het voorwerp kan uitmaken van verder onderzoek, hetgeen echter niet gebeurde. In dergelijke zaken waarin er toch aanwijzingen zijn voor ernstige vervolgingsfeiten lijkt het dan ook niet teveel gevraagd om ook de commissaris-generaal een gedeelde bewijslast op te leggen en in te gaan tegen deze gratuite afwijzing die blijk geeft van een zeer negatieve ingesteldheid, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat het feit dat verzoekende partij (bewust) geen nauwe emotionele band had met N. en J. en dat hun contact enkel beperkt was tot het gezamenlijk organiseren van politieke acties, niet als excuus kan worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij gedurende al die tijd geen informatie heeft verkregen over wat er nu met deze personen is gebeurd. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, betreft het personen met wie zij uiterst risicovolle activiteiten heeft ondernomen en die om dezelfde redenen problemen kennen met de Iraanse autoriteiten. Bovendien merkt verzoekende partij tijdens haar gehoor nog op dat J. misschien is vrijgekomen door haar te verraden (zie hieronder). Het spreekt dan ook voor zich dat van verzoekende partij kan worden

verwacht dat zij alle mogelijke middelen zou hebben aangewend na haar vlucht uit Iran om meer te weten te komen over de situatie van haar "politieke handlangers", ook al heeft zij met hen geen diepgaande emotionele band. De huidige situatie van J. en N. vormt immers een indicatie voor de problemen die zijzelf riskeert te ondervinden indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekende partij verklaart dat zij te bang was om te informeren naar de situatie van N. en J., omdat zij vreesde voor haar eigen veiligheid en voor de veiligheid van de personen die zij in Iran zou contacteren. Op aanvraag van de *protection officer* heeft zij dan wel onmiddellijk, via een vals e-mailadres, informatie ingewonnen over hun situatie. Verwerende partij had deze informatie volgens haar moeten onderzoeken. De Raad is allerminst overtuigd door deze uitleg. Ter verduidelijking verwijst hij naar enkele verklaringen uit het gehoorverslag:

"Ik ga er nog even op terugkomen. Waarom niemand die ook in de klas heeft gezeten van jullie stad eens niet gecontacteerd om te weten hoe het gaat met J.?"

Ik heb het over klasgenoten van 12 jaar geleden. De meeste ken ik niet meer.

R. zat ook een jaar bij ons in de klas en moest hij info kunnen doorgeven had hij het wel gedaan.

Ok, maar ik kan me niet voorstellen dat R. die in jullie stad woont niet op zijn minst kan te weten komen of J. gearresteerd is. Dat hij niet weet waar hij zit, tot daar aan toe. Maar als hij gearresteerd is moet hij dit volgens mij wel weten?

Wat u zegt is juist, in een kleine stad moet dat geweten zijn maar zij hebben schrik om dit te laten weten

Meneer, er zijn manieren om dit te laten weten?

Ik ken die manieren niet. Misschien is J. vrijgekomen door mij te verraden, ik weet het niet. In Turkije heb ik ook getracht iets te weten te komen. Ik wou iets weten

Hoe?

Op de sites in het huis van de smokkelaar.

Allé, meneer, u kunt toch gewoon al een vals e-mail adres aanmaken bv?

Zoiets heb ik niet gedaan. Ik heb ook geen 24 op 24 uur internet ter beschikking." (administratief dossier, stuk 7, p. 8). De Raad vindt het zeer ongeloofwaardig overkomen dat verzoekende partij zagezegd niet de mogelijkheid zou hebben gehad (omdat zij en/of andere personen te bang waren om hierover te spreken) om op welke manier dan ook te weten te komen wat er nu met J. en N. gebeurd is, terwijl zij, wanneer tijdens het tweede gehoor wordt gesuggereerd dat zij bijvoorbeeld gewoon een vals e-mailadres zou kunnen aanmaken, dan plots wel onmiddellijk aan deze, voor haar asielrelaas uiterst cruciale, informatie zou kunnen geraken, hetgeen dan overigens ook niet geheel zonder risico is daar verzoekende partij voorhoudt dat de Iraanse autoriteiten zeer goed zijn in het traceren van dergelijke zaken (zo hebben zij haar ook onmiddellijk kunnen vinden toen zij een foto van en een beledigende tekst over de profeet had gepubliceerd op facebook). De door verzoekende partij aangebrachte uitleg kan dan ook niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de vaststelling dat zij tot meer dan vijf maanden na haar asielaanvraag, en bovendien slechts op uitdrukkelijk verzoek tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, wacht om te informeren naar het lot van haar politieke medestanders. De Raad merkt verder op dat verwerende partij met recht kon stellen dat aan de e-mails die verzoekende partij heeft neergelegd geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. Het betreffen immers louter privéberichten. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* helemaal niet het geval is, het voorgaande in acht genomen.

2.2.6.1. Verzoekende partij oppert dat zij alleen maar kan stellen dat het is zoals zij gezegd heeft, namelijk dat zij niet letterlijk weet welke namen nu precies door wie werden geroepen en dat zij zich dat eigenlijk niet kan herinneren. Zij wijst erop dat zij tijdens haar gehoor op spontane wijze heeft aangegeven dat er veel kabaal en geroep was, dat er naar haar gevraagd werd en dat zij haar naam hoorde roepen, dat er tumult was tussen enerzijds de mensen die haar opspoorden en anderzijds haar familieleden die in paniek waren. Zij zat toen in het appartement van haar broer televisie te kijken, maar zij was niet echt iets aan het volgen, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing haar verklaringen te letterlijk analyseert en dat verwerende partij haar, ten onrechte, tracht te betichten van verzinsels.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor aanvankelijk uitdrukkelijk heeft gezegd dat zij de naam S. hoorde en dat zij nadrukkelijk ontkende dat zij ooit de naam O. zou hebben gezegd. De uitleg dat er op dat moment veel

kabaal en geroep was, dat er tumult was tussen de mensen die haar opspoorden en haar familieleden en dat zij zich het eigenlijk niet meer allemaal goed kan herinneren, kan, gelet op deze vaststelling, dan ook niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor de tegenstrijdigheid in kwestie.

Waar verzoekende partij verduidelijkt dat zij op dat moment televisie aan het kijken was, maar dat zij naar verschillende zenders aan het zappen was, zonder naar een specifiek programma te kijken, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nochtans uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij voetbal aan het kijken was op het moment dat men haar is komen zoeken, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor expliciet heeft verklaard dat zij toen aan het kijken was naar een programma over politieke partijen. Aangezien verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat zij op dat moment naar een specifiek programma aan het kijken was, biedt haar verklaring dat zij niets specifiek aan het volgen was, geen soelaas.

De Raad wenst er volledigheidshalve op te wijzen dat bovenstaande vaststellingen niet als losstaande motieven dienen te worden beschouwd maar dat men deze dient samen te lezen met de overige motieven die in de bestreden beslissing vermeld staan en op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat aan het door verzoekende partij verkondigde asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7.1. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat het merkwaardig overkomt dat verzoekende partij, nadat zij niets meer hoort van haar vriend J., geen enkele poging onderneemt om te weten te komen wat er met hem gebeurd is en dat zij evenmin pogingen onderneemt om zichzelf in veiligheid te stellen. Verzoekende partij voert dienaangaande aan dat zij op het moment van die cruciale gebeurtenissen onder hoge stress stond en dat zij eigenlijk niet wist wat te doen. Nogmaals benadrukt zij dat haar contacten met haar politieke medestanders niet emotioneel waren maar louter beperkt waren tot het organiseren van politieke activiteiten. Zij beschikte dus eigenlijk over geen andere mogelijkheden dan de telefoon en het zou in elk geval gevaarlijk en verdacht geweest zijn mocht zij ineens opduiken om naar het lot van J. te gaan polsen.

Verzoekende partij bekritiseert dat deze factoren niet in overweging werden genomen in de bestreden beslissing en zij wijst erop dat men zich niet op een waardeoordeel kan baseren om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te beoordelen. Zij heeft immers op een coherente, plausibele en gedetailleerde manier verteld hoe zij zich voelde in die dagen toen zij J. niet meer kon bereiken, maar hoe zij anderzijds ook niet wist wat te doen en in feite enorme stress had omwille van haar verleden en met zichzelf bezig was en zo zenuwachtig afwachtte. Dat zij zich niet goed voelde blijkt trouwens ook uit het feit dat zij haar tijd doorbracht in het appartement van haar broer die boven hen woonde. Verzoekende partij oppert dat het in die omstandigheden tevens plausibel is dat zij niets ondernam om N. te waarschuwen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar onaannemelijk gedrag tracht goed te praten door erop te wijzen dat zij toen heel veel stress had en dat zij niet wist wat zij toen moest doen, zodat zij dan maar heeft afgewacht. Zij vond het ook te riskant om bij het huis van J. te gaan informeren over zijn situatie en zij kon hem enkel bellen of sms'en om iets te weten te komen, aangezien zij geen gemeenschappelijk netwerk (van vrienden en familie) hadden. Zoals reeds in punt 2.2.5.2. werd uiteengezet, kan de Raad de uitleg dat verzoekende partij geen nauwe emotionele band had met J. en N., dat hun contact beperkt was tot het organiseren van politieke acties en dat zij verder geen gemeenschappelijk netwerk hadden, niet aanvaarden als verschoningsgrond voor het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten om zich, op welke wijze dan ook, terdege te informeren over de situatie van J., te meer nu zijn toestand haar rechtstreeks aanbelangde. Immers, het feit dat J. niet meer reageerde op haar sms'en was een sterk signaal dat haar ernstige problemen stonden te wachten. Dat verzoekende partij dan niets zou hebben ondernomen om uit te zoeken wat er nu met hem gebeurd was, dat zij geen enkele poging zou hebben ondernomen om te vluchten en onder te duiken om zichzelf in veiligheid te stellen – het feit dat zij bij haar broer zou hebben verbleven die boven hen woonde kan bezwaarlijk worden beschouwd als een poging om zich te verbergen voor de Iraanse autoriteiten – en dat zij er bovendien dan nog voor opteerde om haar andere politieke medestander, N., niet eens in te lichten over dit voorval omdat zij bang was en omdat zij hem niet ongerust wilde maken, komt allermindst plausibel over. Het feit dat zij toen veel stress had en niet goed wist wat zij diende te doen, kan dit totaal onlogische gedrag niet goedpraten. Deze argumenten worden overigens reeds in de bestreden beslissing als niet afdoende beschouwd, zodat verzoekende partij niet kan voorhouden dat verwerende partij hier geen rekening mee zou hebben gehouden. Haar argument dat verwerende partij zich enkel zou hebben gebaseerd op een “waardeoordeel”, kan dan ook niet worden gevolgd.

2.2.8.1. Verzoekende partij kan alleen maar bevestigen dat zij met betrekking tot het incident naar aanleiding van het plaatsen van de foto en de tekst op haar facebook-profiel telefonisch werd opgeroepen om hierover uitleg te komen geven en dat het ook gebruikelijk is dat de Ettelaat mensen opbelt, en dus geen convocaties opstuurt. Voor haar vrijlating diende zij weliswaar een document te ondertekenen waarin vermeld stond dat zij geen “staatsvijandige” activiteiten meer zou verrichten, doch dergelijk document wordt nooit overhandigd aan de betrokkene in kwestie. Het is dus volstrekt normaal dat zij geen bewijs kon voorleggen van deze oproeping/arrestatie, concludeert verzoekende partij.

Verzoekende partij betoogt verder dat zij hoe dan ook vindt dat de hele argumentatie niet objectief is en getuigt van vooringenomenheid. Zij wijst er tevens op dat de opmerking aangaande de schrijfwijze van haar naam niet correct is, te meer daar haar “standaardnaam” in feite S. is en niet S. en haar foto wel duidelijk op haar facebook-profiel te zien is. Zij duidt er nogmaals op dat de Iraanse inlichtingendienst “heel sterk” is en dat het voor hen zeker niet onmogelijk is om dergelijke zaken in enkele dagen op te sporen. Verzoekende partij vestigt er ook nog de aandacht op dat zij afkomstig is uit een relatief kleine stad en er zelfs in haar eigen familie, mensen van de “inlichtingen” zitten.

2.2.8.2. Betreffende de argumentatie die verzoekende partij aanvoert met betrekking tot de vaststelling dat zij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van deze oproeping/arrestatie, meent de Raad dat het volstaat om te verwijzen naar de uiteenzetting in punt 2.2.3.2.

Daargelaten de vaststelling dat het merkwaardig overkomt dat de Iraanse autoriteiten haar al na drie à vier dagen na het plaatsen van één foto op facebook zouden hebben gevonden – waarbij de Raad er nog op wijst dat verwerende partij eveneens opmerkt dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat S. M. een relatief frequente naam is in Iran – wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat het feit dat verzoekende partij deze foto nog steeds gewoon op haar profielpagina laat staan, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Verzoekende partij heeft immers verklaard dat zij naar aanleiding van deze *post* werd opgeroepen en dat zij doodsbang was en heeft gesmeekt om niet te worden beschuldigd van “Moghareb”, waarop de doodstraf staat. Verzoekende partij vertelde tevens dat zij een document heeft moeten ondertekenen waarin stond dat zij bij de volgende politieke activiteit berecht zou worden wegens “Moghareb”. Gelet op deze verklaringen, komt het ook helemaal niet aannemelijk over dat verzoekende partij haar politieke medestanders, N. en J., niet op de hoogte bracht van deze arrestatie en dat zij dan ook nog eens reeds 6 à 7 dagen later – gelet op de Iraanse context waar politieke opposanten in de gaten kunnen worden gehouden – opnieuw politieke activiteiten uitoefent. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die haar uiterst onaannemelijk gedrag kunnen verantwoorden. De uitleg dat zij haar twee “collega’s” niet op de hoogte bracht van het incident omdat zij niet wilde dat ze zich ongerust zouden maken en dat hun activiteiten volstrekt in het geheim verliepen en dat niemand iets afwist van hun relatie, kan niet overtuigen (zie *supra*).

2.2.9.1. Verzoekende partij legt uit dat het voor haar niet duidelijk was of de Ettelaat H. N. nu al dan niet gecontacteerd heeft. Zij vond het daarom alvast niet voorzichtig om spontaan contact met hem op te nemen om zichzelf dan ook bij hem bloot te geven en misschien nog andere problemen op te lopen. Zij kon ook afwachten tot zij hem wellicht spontaan zou ontmoeten op school. Verzoekende partij werpt daarnaast nog op dat dergelijke situaties niet eenvoudig zijn en dat men dan vaak niet weet wat te doen, en dan vervolgens niets doet. Bovendien hebben de feiten zich in een korte tijdspanne afgespeeld.

2.2.9.2. De Raad is samen met verwerende partij van oordeel dat het op zijn minst bevreemdend te noemen is dat verzoekende partij helemaal geen moeite heeft gedaan om te weten te komen of H. N., de vader van één van haar leerlingen en tevens Sepadi, haar nu al dan niet heeft geholpen bij haar vrijlating. Wanneer verzoekende partij wordt gevraagd waarom zij hem niet gecontacteerd heeft, verklaart zij louter dat zij hiervoor de tijd niet heeft gehad, aangezien zij twintig dagen na haar vrijlating Iran heeft verlaten, waarop verwerende partij stelt dat twintig dagen ruimschoots voldoende is om de gegevens van deze persoon te achterhalen. Zelfs indien de Raad al zou kunnen aanvaarden dat verzoekende partij het te riskant vond om spontaan contact met hem op te nemen en dat zij toen niet goed wist hoe zij dergelijke zaken diende aan te pakken, dan nog dient men deze vaststelling samen te lezen met de overige door verwerende partij gedane vaststellingen weergegeven in punt 2.2.8.2. Uit het geheel van deze motieven kan worden besloten dat aan haar verklaringen omtrent de problemen die zij zou hebben ondervonden naar aanleiding van het plaatsen van een foto/bericht op haar facebook-profiel, geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.10.1. Verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst niet heeft verlaten omwille van de aangehaalde discriminaties en het feit dat men haar omwille van haar kritische standpunten het lerarenstatuut heeft geweigerd. Niettemin blijkt uit de formulering van dit onderdeel van de motivering alweer de negatieve houding en het scepticisme waarmee zij te maken heeft gekregen. Men verwijt haar immers dat zij de reden niet bewijst waarom haar het lerarenstatuut werd geweigerd. Verzoekende partij vindt dit zeer hypocriet nu verwerende partij zou moeten weten dat in dergelijke officiële procedures niet noodzakelijk de ware redenen worden vermeld. Zij wijst er tevens op dat het algemeen bekend is dat procedures in Iran niet bepaald onpartijdig en objectief verlopen.

Verzoekende partij wenst verder te onderstrepen dat zij op een coherente en gedetailleerde manier heeft uiteengezet welke moeilijkheden zij tijdens haar studententijd heeft gehad, hoe zij zich moest verantwoorden en hoe zij problemen kende bij het verwerven van het lerarenstatuut. Deze elementen zijn objectieve gegevens en geven perspectief aan haar profiel en de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. Niettemin worden ze totaal geminimaliseerd met het oog op het rechtvaardigen van de weigeringsbeslissing. Dit kan men geen objectieve benadering meer noemen, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf benadrukt dat de problemen die zij heeft gekend in verband met het verkrijgen van haar lerarenstatuut niet de reden uitmaken waarom zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten en dat zij ermee instemt dat dergelijke problemen niet van die aard zijn dat deze kunnen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de problemen die zij heeft aangehaald in verband met haar studententijd perspectief geven aan haar profiel en dat deze elementen als dusdanig in acht moeten worden genomen, wijst de Raad er nogmaals op dat aan haar voorgehouden politieke activiteiten in Iran (die hun oorsprong zouden vinden in de problemen in verband met het verwerven van een lerarenstatuut) en de problemen die zij hierdoor heeft ondervonden, geen geloof kan worden gehecht. De Raad vestigt er de aandacht op dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze motiveert waarom zij geen geloof kan hechten aan deze verklaringen en dat verzoekende partij geen argumenten heeft aangebracht in haar verzoekschrift die deze verschillende motieven kunnen weerleggen (zie *supra*). Dat de benadering van verwerende partij niet objectief te noemen is, betreft dan ook een standpunt dat niet door de Raad kan worden bijgetreden.

2.2.11.1. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij omwille van de (politieke) activiteiten die zij in België heeft verricht dermate in de kijker zou hebben gelopen dat zij hierdoor bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. Verzoekende partij oppert dat zij alleen maar kan betreuren dat ook deze elementen in een hokje worden afgezonderd en worden afgedaan als kleinschalige activiteiten die geen risico op vervolging zouden teweegbrengen. Ook hier benadrukt verzoekende partij dat deze gegevens niet als losstaande gegevens kunnen worden beoordeeld maar als bijkomende, relevante en eensluitende elementen die de geloofwaardigheid van het naar voren gebrachte profiel en van de vervolgingsfeiten ondersteunen. Verzoekende partij hamert erop dat de verschillende elementen steeds in hun geheel dienen te worden beoordeeld en dat het *in casu* niet gaat om iemand die alleen maar enkele kleinschalige activiteiten heeft gehad in België.

Verzoekende partij wijst er verder op dat zij ook deelnam aan een demonstratie van drie dagen naar aanleiding van de verkiezingen in Iran in de zomer van 2013. Hoewel het correct is dat de Iraanse overheid niet elke activiteit in het buitenland in het oog kan houden, is het volgens verzoekende partij zeker dat de Iraanse autoriteiten wel weten wie er deelneemt aan publieke betogingen/demonstraties. Verzoekende partij benadrukt nog dat zij zich engageert voor verschillende organisaties, waar zij overigens nog geregeld teksten voor schrijft.

Tenslotte wijst verzoekende partij er nog op dat uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat iedere Iraniër die wordt teruggestuurd, ondervraagd wordt en grote problemen kan ondervinden. In haar geval "*is de situatie niet te vergelijken*", daar zij reeds het voorwerp uitmaakte van vervolging in Iran.

2.2.11.2. Nogmaals wijst de Raad erop dat uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar politieke activiteiten die zij in Iran zou hebben verricht en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend met haar autoriteiten. Haar politieke activiteiten in België kunnen dan ook niet worden beschouwd als een element dat de geloofwaardigheid van deze problemen ten goede komt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Iran problemen zal

ondervinden met de Iraanse autoriteiten (doordat men haar zou linken aan de politieke activiteiten die zij reeds in Iran zou hebben ondernomen) die kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Betreffende de argumentatie dat de Iraanse autoriteiten wel degelijk op de hoogte zijn van haar politieke activiteiten in België, omdat zij heeft deelgenomen aan een demonstratie van drie dagen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2013 en de Iraanse autoriteiten volgens haar zeker weten wie er deelneemt aan publieke betogingen/demonstraties en omdat zij zich bovendien ook nog steeds inzet voor verschillende organisaties en zij voor deze organisaties teksten schrijft, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar beslissing opmerkt dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij op deze manifestaties een gewone deelnemer was die een aantal posters heeft neergelegd en wat geholpen heeft met haar vrienden en dat zij ook niet met de pers heeft gesproken. Deze motivering vindt steun in het gehoorverslag (*“Posters neerleggen en een beetje geholpen zoals mijn vrienden en deelgenomen (...) Met de media gesproken? Neen”*, administratief dossier, stuk 7, p. 23-24). De Raad stelt eveneens vast dat verzoekende partij heeft aangegeven dat zij zelf geen activiteiten heeft georganiseerd in België (*“Heeft u zelf zaken georganiseerd in B? Neen”*, administratief dossier, stuk 7, p. 24). De Raad is van oordeel dat verwerende partij uit desbetreffende motivering, die door verzoekende partij niet wordt weerlegd, dan ook met recht kon besluiten dat het om kleinschalige activiteiten gaat waarvan men kan aannemen dat verzoekende partij hierdoor niet dermate onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten is komen te staan dat zij bij terugkeer problemen riskeert te ondervinden die dan nog dermate ernstig zouden zijn dat deze als vervolging/ernstige schade kunnen worden beschouwd.

De Raad wijst er verder op dat de algemene teneur van de *Subject Related Briefing, “Iran” – “Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran”* van 20 maart 2013 (administratief dossier, stuk 19, deel 1) neerkomt op de vaststelling dat enkel leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden een risico lopen bij terugkeer naar Iran. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar pagina 18 van deze *Subject Related Briefing* inderdaad correct stelt dat hier eveneens gewag wordt gemaakt van mogelijke problemen, ook voor personen met een laag profiel, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een onvolledige lezing van desbetreffende passage. Immers stelt deze bron de mogelijke problemen bij opposanten met een laag profiel vooral afhankelijk van de manier waarop betrokkene bij het verhoor op het ogenblik van binnenkomst in Iran antwoordt op de hem gestelde vragen. De Raad kan niet inzien hoe verzoekende partij ingevolge het enkele keren als gewoon deelnemer lijfelijk aanwezig te zijn geweest op een betoging gericht tegen het Iraanse regime, zonder enige vorm van verdere bijdrage in de organisatie van dit gebeuren, en door het louter leveren van vertaalwerk aan een organisatie die opkomt voor de rechten van de Iraanse en Afghaanse vrouwen, waardoor in haren hoofde enkel gewag kan worden gemaakt van een onbestaand tot hooguit uitermate laag profiel – indien zij bij aankomst in Iran al door de autoriteiten zou worden verhoord en deze autoriteiten op de hoogte zouden zijn van deze onbeduidende activiteiten – dermate compromitterende antwoorden zou kunnen formuleren op de aan haar gestelde vragen dat dit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het leven zou roepen.

2.2.12. Verzoekende partij legt ter terechtzitting bij een aanvullende nota d.d. 31 maart 2014 twee documenten neer die zij omschrijft als een *“Referentiebrieven van politieke opposanten in België die het politiek engagement van verzoeker bevestigen”* en een *“Referentiebrieven van het “Iranian Youth Committee in Belgium”, een oppositiebeweging, die eveneens het politiek engagement van verzoeker bevestigen en zijn vrees voor vervolging ingeval van terugkeer naar Iran bevestigen en ondersteunen”*. De Raad stelt vast dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

2.2.13. Gelet op het geheel van het voorgaande, kan worden besloten dat aan het door verzoekende partij aangehaalde asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept

teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT